

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2012 roku

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Jerzy Geisler (spr.)

Sędziowie: SA Mariola Głowacka

SA Piotr Górecki

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2012 roku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku P. K.

przy uczestnictwie Młyn (...) sp. z o.o. w B.,

(...) sp. z o.o. w organizacji w B.

o zatwierdzenie ugody zawartej przed mediatorem

na skutek zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 1 października 2012 r., sygn. akt: IX GCo 315/12

postanawia:

zmienić zaskarżone postanowienie i wniosek o zatwierdzenie ugody zawartej przed mediatorem oddalić.

SSA M. Głowacka SSA J. Geisler SSA P. Górecki

UZASADNIENIE

Wnioskiem z 31.08.2012 r. wierzyciel P. K. wniósł o zatwierdzenie ugody z dnia 31.03.2012 r. poprzez nadanie klauzuli wykonalności na całość zobowiązania objętego ugodą w § 4 w zw. z § 2 ugody. Wierzyciel uzasadnił swój wniosek tym, że dłużnik nie dokonał wpłat ustalonych rat, stąd złożenie wniosku i wszczęcie procedury przymusowego wyegzekwowania wymagalnych należności stało się konieczne.

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 1.10.2012 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu nadał klauzulę wykonalności ugodzie z dnia 31.03.2012 r. co do punktu 3, w pozostałym zakresie ugodę zatwierdził i orzekł o kosztach postępowania.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył wierzyciel, wnosząc o zmianę postanowienia w punkcie 1, tj. o zatwierdzenie ugody z dnia 31.03.2012 r. poprzez nadanie jej klauzuli wykonalności w zakresie § 4 w zw. z § 2 tejże ugody, w miejsce wskazanego § 3.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Postanowienie podlegało zmianie, ale z zupełnie innych motywów aniżeli podniósł skarżący.

Na wstępie trzeba zaznaczyć, że wprawdzie wierzyciel domagał się zmiany punktu 1 postanowienia, ale proponowany sposób zmiany sprawił, że należało przyjąć, że zaskarżeniem objęte zostało całe postanowienie.

Wierzyciel, P. K., już raz starał się doprowadzić do zatwierdzenia ugody z dnia 31.03.2012 r. zawartej przed mediatorem M. J., w sprawie IX GCo 113/12. Wówczas jako uczestników postępowania wskazał N. C. oraz R. M. członków zarządu przedsiębiorstwa Młyn (...) sp. z o.o. w B. oraz I. M. – prezesa zarządu (...) sp. z o.o. w B..

Postanowieniem z dnia 10.08.2012 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu wnioski ten oddalił, a podstawą oddalenia był art. 183¹⁴ § 3 kpc.

Sąd Okręgowy przyjął, że ugoda zawarta przed mediatorem została zawarta pomiędzy przedsiębiorcami: P. K. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Firma (...) P. K., G. 66A, (...)-(...) M. (wierzyciel), a Młyn (...) spółką z o.o., (...), (...)-(...) O. reprezentowaną przez N. C. i R. M. oraz (...) spółką z o.o., (...), (...)-(...) O. reprezentowaną przez I. M. (dłużnicy solidarni). W dalszej części ugody, jako dłużników oznaczono już jednak nie spółki prawa handlowego, ale osoby fizycznej je reprezentujące.

W tej sytuacji, w ocenie Sądu Okręgowego należało przyjąć, że ugoda zawiera sprzeczności w zakresie oznaczenia stron ugody – dłużników zobowiązanych do zapłaty, a przynajmniej przyjąć w oparciu o jej treść, że oznaczenie dłużników jest niejasne i to w stopniu, który nie da się usunąć przy zastosowaniu wykładni oświadczeń zawartych w ugodzie, co uniemożliwia jej wykonanie i stanowi podstawę do odmowy zatwierdzenia w drodze nadania klauzuli wykonalności. – k. 56-57 w aktach IX GCo 113/12

W niniejszym postępowaniu wierzyciel wniósł o zatwierdzenie ugody z dnia 31.03.2012 r. określając jako uczestników postępowania Młyn (...) sp. z o.o. w (...) sp. z o.o. w organizacji w B.. Trudno jednak przyjąć, że poprzez zmianę uczestników postępowania usunięta została przeszkoda do zatwierdzenia ugody jaką wskazał Sąd Okręgowy w sprawie IX GCo 113/12. Już więc tylko z tego powodu należało uznać, że istnieje przeszkoda do zatwierdzenia ugody w rozumieniu art. 183¹⁴ § 3 kpc.

Ale w ocenie Sądu Apelacyjnego istnieją jeszcze dalsze przesłanki, które uzasadniają odmowę jej zatwierdzenia.

Z całą pewnością nie nadaje się do egzekucji roszczenie opisane w § 3 pkt 1 tiret 3 skoro nie jest ono sprecyzowane co do kwoty podlegającej egzekucji. Wydaje się, że i wierzyciel prezentuje w tym zakresie taki pogląd.

Ale nie nadaje się także do egzekucji roszczenie opisane w § 2 ugody, a to wobec ewidentnego braku precyzji w określeniu jakie kwoty, od jakiej daty są wymagalne. Strony w § 2 podały, że zadłużenie wynika z trzech szczegółowo opisanych faktur. Łączna kwota należności z tych faktur wynosi 280.421,13 zł. Jednocześnie strony podały, że po częściowej spłacie zobowiązania zadłużenie wynosi 255.421,13 zł. Wynika z tego, że dłużnicy zapłacili 25.000 zł. Nie wiadomo jednak na które z zobowiązań ta wpłata została zarachowana. Tymczasem z treści ugody musi jasno wynikać jakie konkretnie kwoty i od kiedy są wymagalne, aby dało się wyliczyć bez żadnych wątpliwości poszczególne kwoty główne wraz z odsetkami ustawowymi. Wobec treści § 2 ugody jest to oczywiście niemożliwe.

Te sprzeczności stanowiłyby samodzielną przesłanką do odmowy zatwierdzenia tej ugody na podstawie art. 183¹⁴ § 3 kpc.

W tych okolicznościach należało zmienić zaskarżone postanowienie poprzez oddalenie wniosku o zatwierdzenie ugody zawartej przed mediatorem. - art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oraz art. 391 § 1 k.p.c.

SSA M. Głowacka SSA J. Geisler SSA P. Górecki